

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

EYLÜL - EKİM 2003

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Mehmet ORHAN

Yazı Kurulu

Mehmet ORHAN

Mevlüt ÖKSÜZOĞLU

Ahmet DEVİREN

S. Selami TAŞBAŞI

Ruhi TAŞKIN

Teknik Yönetmen

Ömer ÖZTÜRK

Yazışma Adresi:

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği

Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A

Y. Ayrancı / ANKARA

Tel: (0 312) 426 75 90 Faks: (0 312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,

PTT 101843 no.lu Çek Hesabı

T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenişehir Şubesi

Hesap No: 441169

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Ahlâk Yasası'na uyar.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yıl: 13 Sayı: 142-143

EYLÜL - EKİM 2003

Dizgi-Mizanpaj: **Marina Tanıtım - 384 26 80**

Baskı : **HAS-SOY Matbaacılık**

Tel : 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Muhabirleri:

İsmail N. BEYDEMİR : Malatya-Ağın

Cüneyt ÖZKUL : İzmir

Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön kapak: Dr. A. Vâkîf ÖZKUL

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3	Dr. A. Vâkîf ÖZKUL'un Anısına Ankara - AĞIN DERNEĞİ
4-5	Bir Vâkîf Vardı Cavit ALPASLAN
6	Ağınlılar-II (Şiir) Turan HAZAR
7-8	Atatürk'ün Gençliğe Güveni Prof. Dr. Metin KALE
9	Sekseninci Yıl (Şiir) Dr. Galip UZUNCA
10	Ağın Kaymakamı Erdiñ Filiz Göreve Başladı Ankara-AĞIN DERNEĞİ
11	Elazığ Hoş Köyündeki Üzüm ve Bal Festivalinin Ardından Hoşluklar Feyzullah ARSLAN
12	Sevmiyorum (Şiir) Mehmet ORHAN
13-14	Ağın'da Belediye Hizmetleri Orhan ERCAN
15	Seni - Demir Duvar (Şiir) Mehmet ERGÖNÜL
16	Kaparî (Gebereotu) Dr. Figen Uyanık GÜNGÖR
17	Tanık (Şiir) Mehmet AYCI
18-20	Çocuklarıma Mustafa KABASAKAL
21	Sen Gelince - Kapımı Sen Çal (Şiir) Ahmet SAMUR
22	Tıp Dünyasında Başarıyla Yükselen Bir Ağınlı Ankara-AĞIN DERNEĞİ
23-24	Beş Şehir Destanı (Şiir) Fevzi ŞENER
25	Sakin Haa!.. Şerif AYDEMİR
26	Al Beni Kucağına (Şiir) Celal YALÇIN
27-28	Anı Dr. A. Vâkîf ÖZKUL
29	Bir Başka Bahara (Şiir) Çağrı TAŞBAŞI
30	Haberler
31	Doğumlar, Evlenenler, Ölümler

DR. A. VÂKIF ÖZKUL'UN ANISINA

Derneğimizin ve dergimizin kurucularından değerli hemşehrimiz seçkin, örnek insan Dr. A. Vâkif ÖZKUL, 28 Ekim 2003 salı günü, kısa bir hastalığın ardından Ankara'da hayata veda etti.

Dr. A. Vâkif ÖZKUL, Ağın'ımızdan yetişen aydın kuşağın öncülerinden biri idi. İnsan sevgisi onu, doktorluk mesleğini seçmeye ve insan sağlığı için çalışmaya yöneltti. Uzun süre Ankara'da olmak üzere, görev yaptığı İzmir, Aydın, İstanbul, Manisa, Elazığ illerinde, mesleği olan psikiyatri dalında değerli hizmetler verdi.

Dr. A. Vâkif ÖZKUL'un, biz Ağınlılar yönünden asıl önemli olan çalışmaları, Ağın ve Ağınlılar için yaptığı hizmetlerdir. Ağın'da, Ankara'da ve yurdun değişik yörelerinde yaşayan bütün Ağınlılar'a ve Ağın'ı sevenlere ulaşmak, onlarla sürekli dayanışma içinde olmak onun başlıca amaçları içinde yer alıyordu. Yıllardır sizlere ulaşan elinizdeki AĞIN DERGİSİ, onun yaşamının, mesleğinden önde gelen en tutkulu işi idi. 1 Ocak 1967 yılından başlayarak yayımını sürdüren bu dergi, onun yaşamının büyük bölümünde yer tutmuştu. Ayrıca, Vâkif, çevresinde geniş bir dost ve arkadaş topluluğu oluşturmuştu. Derginin yönetim yeri ve dostlarla, arkadaşların buluşma ve sohbet mahalli olarak Sıhhiye'deki muayenehanesi daima açıktı. Bu yerde bütün sohbetler, konuşmalar ve sorunlara çözüm arama önerileri Ağın, dergi ve dernek üçgeni üzerinde yoğunlaşır, saatlerce devam ederdi. Vâkif, hayatı boyunca, geniş bir dost ve arkadaş çevresi içinde yaşadı. Onu sevenlerin çokluğu, cenaze törenindeki toplulukta izlenebiliyordu. Vakitsiz ölümü herkesi, hepimizi üzdü. Ruhu şad olsun, Tanrı'nın rahmeti onun üstüne olsun.

Kısa Özgeçmişi: Dr. A. Vâkif ÖZKUL, 14 Mart 1935'de Ağın'da doğdu. Ailesi, Uzungil Mahallesi'nden Hacı İsmailgil, Ağın'ın tanınmış

ailelerindendir. Babası öğretmen M. Halim Özkul, sevilen ve sayılan bir kişiliğe sahipti.

Vâkif ÖZKUL, Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirdikten sonra ilk görev olarak iki buçuk yıl Ankara Merkez Hükümet tabipliği yaptı, sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri kliniğinde uzmanlık yaptı. Sonra Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri kliniğinde Psikoterapi eğitimi gördü. 1970-1971 yıllarında İzmir Askeri Genel Hastane'de yedek subaylık yaptı. Daha sonra sırayla Ankara Ruh Sağlığı Dispanseri Doktorluğu, Sosyal Hizmetler Akademisi Öğretim Görevlisi, Aydın Sağlık Müdürlüğü, İstanbul Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi Baştabip Yardımcılığı, Manisa Akıl Hastanesi Baştabipliği görevlerinde bulundu.

Son görevinden ayrılıp politik hayata girdi. Manisa Halkçı Parti İl Başkanlığı yaparken, 1983 Milletvekili Genel Seçimleri'nde Manisa'dan aday oldu. Liste başı olduğu halde, Askeri yönetimce veto edildi.

Daha sonra, Elazığ Akıl Hastanesi Hekimliği, Ankara Ruh Sağlığı Dispanseri Baştabipliği ve Ankara Büyükşehir Belediye Hastanesi doktorluğu görevinde bulundu. Bu son görevden 1996 yılı Ağustos ayında isteğiyle emekliye ayrıldı. Emeklilik döneminde, Necatibey caddesindeki muayenehanesinde mesleğini sürdürmekle beraber Ankara-Altındağ Tıp Merkezi'nde de doktorluk yaptı.

Dr. A. Vâkif ÖZKUL evli ve bir çocuk babasıdır. Oğlu Cüneyt ÖZKUL, dergimizin yazarlarından olup İzmir muhabirliğini yapmaktadır.

ANKARA-AĞIN DERGİSİ

BİR VÂKIF VARDI

Cavit ALPASLAN

O, benden üç yaş küçüktü. Sanırım biz dördüncü sınıftayken babası Halim öğretmenimiz taş mektebimize başöğretmen olarak atanmıştı. Vâkif, her halde ikinci sınıftaydı. Her ikimiz de anne tarafından Hocağillerin torunuyduk. Onun için biraz daha yakın tanıyordum onu. Annem onun adının neden Vâkif olduğunu şöyle anlatmıştı: Halim-Naciye çiftinin evlendikten sonra bir oğulları olmuş ve ölmüş. İkinci oğulları dünyaya geldiğinde onu topluma adanmışlar ve de ölmesin diye adını Vâkif koymuşlar.

1943 yılıydı, her halde geldikleri yıl. Halim öğretmenimiz iri bir Kıbrıs eşiği almıştı. Evleri okula uzak olduğundan, Vâkif'la Selma'yı önüne ve tergisini alarak eşekle gelip giderlerdi okula. Ben ondan önce Selma'yla birlikte bitirmiştım okulu. Evimiz okulun hemen karşısında olduğundan, onun okulu bitirdiği yılı da iyi anımsıyorum. Ders yılının son Cumartesi töreninde "ayrılıyoruz artık allaha ısmarladık" isimli bir şiir okumuştı Vâkif. Aradan tam altmış yıl geçti. Tahsil yıllarımızda her birimiz bir tarafa dağılmıştık. Tatillerde buluşabiliyorduk Ağın'da. O yıllar çok güzeldi Ağın. Lise, Öğretmen Okulu ve de Köy Enstitüsü öğrencileri grup grup toplanarak çok hoş vakitler geçirirdik. Ekseri yerimiz Caminin önü olurdu. Recep Dayı'nın kahvesi Ağın'ın simgesiydi o yıllar. Koca çınarın altında toplanırdı herkes. Vakıf, Kemal Niksarlı, Fahrettin ve Selahattin Niksarlı, Ömer Lütfi Uzunoğlu, Nihar İspir birlikte gelirlerdi çok defa. Herkes en güzel giysilerini giyerdi. Bizim mahalleden ben, Ali Kabasakal, Rahmi Serttaş, Gültekin Yandıma-

ta, Behram Uçkunkaya, Ahmet Kabasakal, Sadi Kapusuz, İhsan Kepekçi ve Adnan Binyazar. Tataragasından Nevzat Faruk Gençaydın ve de bizlerden çok küçük olan Zafer Gençaydın. Temürlü'den Vezni Erbakan, Servet Sucu, Memet ve hatırlayamadığım arkadaşlar gruplar oluşturur oyun oynar, ulusal konuları veya kitapları tartışır-dık. Çok kez Kunduracı Halit ve Berber Gençaga'nın dükkanı mekanımız olurdu.

Sonra bizim görev ve bir kısım arkadaşların üniversite yıllarının tatilleri de çok güzel geçerdi. Düğünlerde buluşur, halk oyunları oynar, türküler söylerdik. Çarşaf gerek yaptığımız sahnelerde ünlü tiyatro eserlerini oynardık. Hoşirik, İsperek deresi bağlarında buluşurduk. İlk içki deneyimimiz buralarda olmuştu. Unutuyordum az daha, Caminin önündeki sohbetlerimizde çok kez köyden gelen arkadaşlarımız da olurdu. Vahşen'den Adnan Ertürk, Recai Ertürk, Güner Omay, Zeki Gündoğdu, Pağnik'ten Celal, Ahmet Aslan, Nurettin Doğan, Hozakbur'dan Yaşar Özel, Ferit ve Apuşma'dan Necati Özdem gibi arkadaşlar... Vâkif fazla katılmazdı sohbetlere. O çok güzel giyinmeyi, fotoğraf makinesi omuzunda, şık güneş gözlükleri gözünde, gıcır gıcır rugan ayakkabılarıyla gezmeyi severdi. Tıbbiye öğrenciliğinde ve doktorluğunda omuzundaki ağır çantasıyla hastalara giderdi.

Yıllar yılları kovaladı, saçlarımızda ak-lar oluştu, alnımızdaki çizgiler çoğaldı. Çoluk çocuk sahibi olduk. Bizler tatillerde Ağın'a çok seyrek gider olduk. Kimimiz Ankara'da, kimimiz İstanbul'da, kimimiz

İzmir’de ve de başka diyarlarda mesken tutmuştuk.

O’nda bir Ağın tutkusu vardı. Her yıl mutlaka Ağın’a giderdi. Ben ve eşim Le-man son kez 1997’de Vâkıf ve Nihat İspir’le gitmiştik Ağın’a. Ne tatlı geçmişti o gezimiz.

Vâkıf, 1978’de görev yaptığı diğer illerden ayrılıp Ankara’ya gelmişti. O günlerde Kızılay’da rastlamıştım. Hoşbeşten sonra Akay Yokuşu’nda özel bir hastanede çalıştığını söyledi. Birkaç gün sonra bir demet çiçekle ziyaretine gittim. Çok mutlu olmuştu. Ondan sonra birlikteliğimiz sürüp gitmişti. Necatibey’deki muayene yerinde buluşurduk cuma akşamları. Yemekli sohbetlerimiz gecenin geç saatlerine kadar sürerdi. Ağın’dan bahsederdik. Edebiyat ve sanat tartışmaları yapardık. Sanki bir akademiydi orası. Tüm bilim ve sanat adamlarımız katılırdı o toplantılara. Toplantılarımızın kapsamı genişledi, eşlerimizle büyük salonlarda akşam yemekleri yedik. Tüm bunlar onun öncülüğünde olurdu. Ben buradaki toplantılara katılmadan önce Ağın derneğini kurmuşlardı, dergi çıkarılıyordu. Vâkıf, hem derneğin, hem de derginin kurucusuydu. Kendisini bu iki kuruluşa adanmıştı. Derneğin ve derginin idare yeri O’nun muayene yeri idi. Ben derneğin yönetimine girmiştim. O başkan, ben ikinci başkandım. Artık hemen her gün O, ben, Nihat İspir ve Altan İlter birlikteydik. Sık sık bizde, Nihat’ta ve onlarda buluşurduk. Dernek yönetiminden ayrılmıştık. Ben bu ayrılığı istiyordum. Ama O’na bu ayrılık çok dokunmuştu. Çünkü dergiyi ve derneği kendi kişiliğinde bütünleştirmişti.

Dergi sorumluluğu üzerimizden kalktıktan sonra daha rahat gezebiliyorduk. Birkaç

kez bizim yazlığa gelmişti eski ve yeni eşiyile. Gezmeyi çok severdi. Bizi de Çeşme’deki yazlığına çağırıyordu hep. Bugün yarın derken gidememiştik. Bu yıl kesin gitmeye karar vermiştik, ben hastalandım. Hastalığıma çok üzülmüştü, sürekli telefonla veya gelerek beni teselli ediyordu. Çeşme’deki yazlığından bir gün beni telefonla aradı, hasta olduğunu söyledi. Sesi ıstırabını yansıtıyordu. Sonra Ankara’ya geldi kolundaki kas kırılmasını sağalttı ve tekrar Çeşme’ye gitti. Vücut metabolizması bozulmuştu. Sürekli rahatsız oluyordu. Bir sabah yazlıktan O’nu aradım. Eşi Feray Hanım çıktı. Şu anda hasta Ankara’ya gideceğiz, hep seni soruyor, gelmediğine çok üzülüyor dedi. Ben de hastaydım, ama ondan çok endişeleniyordum. Ankara’ya döndüm. Cumartesi günüydü. Evini aradım, eşi çıktı, hastanede yoğun bakımda olduğunu söyledi. Nihat’ı aradım. Nihat durumunun çok kötü olduğunu söyledi. Ve ertesi günü ben gittim. Perdelerle kapalı, yoğun bakımda yatıyordu. Oksijen veriyorlardı. Tüm yakınları oradaydı. En son orada gördüm. O’na bakan hocayı tanıyordum. Kimseyle konuşmuyormuş ama benimle konuştu: “Hastanızın kurtulma ihtimali çok az” dedi.

Ve o gece öldü.

Sağlığında aklına yatmadığı her konuda bizi atlatıyordu. Sonradan sorduğumuzda, “unutmuşum şekerim” der geçiştirirdi.

Ölümünde gene bizi atlattı.

O, son yolculuğunda herkesi yolcu ededi. Bu kez kendisi son yolculuğundaydı ve herkes onu yolcu etti.

Yaşamak güzeldi ve de alıştığımız bir şeydi.

Onsuz gene yaşayacağız, ama zor alışacağız.

AĞINLILAR - II

Turan HAZAR

Doktor Vâkîf'ın sofrası bir kùltürdür,
Bilgi gerek, görgü gerek, yürek gerek
Oturmak için.
Bir bakışıyla eleştirip, gööözlerinden öper.
Hiç bilemezsin niçin?

Değerlendirmiş avantajını,
Değerli bir öğretmen çocuğu olmanın,
Nazik, bilgili ve eşine sevecendir Doktor Vâkîf.
Çağlayanlar coşacak yüreğinde,
Kurulursa Ağınlilar için şu vakîf.

Yürekten sever tüm Ağınlıları Dünya'daki.
Asla bıkmaz hizmetten Kara'sına, Kör'üne, Kel'ine.
Bir iş'ar alırsa birinden,
Hiç üşenmeden biner
Sevgili Opel'ine.

Her zaman ariftir mecliste.
Asla izin vermez sohbetle sertleşmeye.
Sıkılırsa havasından Ankara'nın,
Atar kendini güzel Çeşme'ye.

Derin bir nefes alıp, dostlarıyla Belkahve'de,
Planı yapılır İzmir'deki günlerin,
Dolar meylar bagaja,
Hatırası için dünlerin.

"İzmir'in kadını deniz kokar"
Demiş ozan, "denizi kadın",
Buyurun dostlar bu sofraya!..
Böylesine dostluğu,
Bir kez de siz tadın.

28.10.1997

NOT: Sayın Turan HAZAR'ın bu şiiri, dergimizin Kasım-Aralık '97 tarih ve 75-76 sayılı nüshasında yayımlanmıştı. Bu defa, değerli arkadaşımız Dr. Vâkîf ÖZKUL'un aramızdan ayrılışı nedeniyle, O'nun anısına sunulmak üzere, bir kez daha yayımlamayı uygun gördük.

ATATÜRK'ÜN GENÇLİĞE GÜVENİ

Prof. Dr. Metin KALE
Osmangazi Üniversitesi Öğr. Üyesi

'Siyasetle ilgilenmeyen aydınları bekleyen kaçınılmaz sonuç, cahiller tarafından yönetilmeye razı olmaktır.'

Eflatun

Atatürk'ün gençliğe bakışını iyi anlayabilmek için O'nun yaşamına ve gençliğine eğilmek gerekir. O daha ilk gençlik yıllarından beri **Abdülhamit**'in baskıcı yönetimine karşı çıkmış, ilk subaylık yıllarında Şam'a, adeta bir sürgün gibi gönderilmiştir. İkinci Meşrutiyet'in ilanı ve milli mücadeleye uzanan zahmetli ve mihnetli yolda Anadolu'nun çeşitli yerlerinde, "**Çoban Ateşleri**" de denilen yerel örgütlenmelerin çoğunu yurt savunmasına koşan gençler oluşturuyordu. Gençliğe hemen her zaman güven duyan Atatürk, **Ruşen Eşref Ünaydın**'a imzalayıp verdiği resminde duygularını şöyle dile getiriyordu: "**Her şeye karşı, kesinlikle bir ışığa karşı koşmaktayız. Bende bu inancı yaşatan güç, sadece sevgim, ülke ve ulusuma beslediğim sonsuz sevgim değil, bugünün karanlıkları, şarlatanlıkları içinde, sadece yurt ve gerçek sevgisiyle ışık serpmeye ve aramaya çalışan bir gençlik gördüğüm-dendir.**"

Manda sorununun tartışıldığı **Sivas Kongresi** günlerinde İstanbul'dan gelen genç tıbbiyeli **Hikmet Bey**'i yine gençliğe duyduğu engin güveniyle "**Gönlünü ferah tut evlat, gençlerle gurur duyuyor, gençliğe güveniyorum**" diyerek onun heyecanını yatış-

tırır ve dinginleştirir (sakinleştirir). Atatürk'e göre Türk gençleri "**...ne için yürüdüklerini ve ne yapacaklarını önce kendi zihinlerinde iyice kararlaştırman, onları halk tarafından iyice kabul edilebilir hale getirmeli, ondan sonra ortaya atmalıdır.**" Atatürk gençlerde deneyim ve inanç olduğuna da inanıyor ve şöyle belirtiyordu düşüncelerini: "**Gençlerimizin yaşlılar kadar deneyimleri de vardır. Çünkü ulusumuzun yakın yıllara ait gördüğü elem verici dersler, yakın yılların en yoğun olaylarla dolu oluşu, devrimizin gençlerini yaşlılar kadar deneyim sahibi yaptı. Gençlerimizin gördükleri bu deneyimlerden faydalananarak ülkeye hizmet eden, azim ve imanla donatılmış olarak görevlerini hakkıyla yerine getireceklerine eminim.**"

1927'de okuduğu Söylev'in (Nutuk'un) muhatabı bile gençliktir. Atatürk, Cumhuriyeti yalnızca 1927 yılının gençliğine değil, tüm zamanların **Türk gençliğine** emanet etmiştir. O'na göre gençlik, toplumun en dinamik gücü ve toplumun geleceğidir. Aynı zamanda bu gençlik, geçmişin hurafelerinden ve bağnazlıklarından da arınmış bir gençliktir. Gençlik bir evre değil, bir yaşam biçimidir. (**Mazhar Müfit Kansu**'ya) Gençliğe olan inancını ifade ederken şöyle der: "**Başımıza neler örülmek istendiği, nasıl karşı koyduğumuz görülmeli ve gelecek kuşaklara ibret olmalıdır. Biz, her şeyi gençliğe bırakacağız. O gençlik ki, hiçbir şeyi unut-**

mayacaktır. Geleceğin ışık saçan çiçekleri onlardır." Onun "en büyük eserim" dediği Cumhuriyetin gençliğe emanet edilmesi bu düşüncenin bir sonucudur.

30 Ağustos 1924'te Dumlupınar'da şöyle diyordu: **"Gençler, cesaretimizi pekiştiren ve sürdüren sizsiniz. Siz almakta olduğunuz terbiye ve kültürle insanlık erdeminin, vatan sevgisinin, fikir özgürlüklerinin en değerli simgesi olacaksınız. Ey yükselen yeni nesil, gelecek sizindir. Cumhuriyeti biz kurduk, onu yüceltecek ve sürdürecektir olan sizsiniz."**

1933 Şubat ayı başlarında, Bursa Ulucami'de toplanan 100 kadar gerici, Türkçe ezan karşısı bir ayaklanma girişiminde bulunur ve bastırılır. Çekirge yolundaki bir köşkte akşam yemeği sırasında olay kendisine anlatılınca, birisi şöyle der: **"Bursa gençliği olayı hemen bastıracaktı, fakat zabıta ve adliye-ye olan güveninden ötürü..."**

Bunun üzerine Atatürk sesini yükselterek şunları söyler: **"Türk genci devrimlerin ve rejimin sahibi ve bekçisidir. Bunların lüzumuna, doğruluğuna herkesten çok inanmıştır. Bunları zayıf düşürecek küçük ya da büyük bir kıpırtı duydu mu, bu memleketin polisi vardır, adliyesi vardır demeyecektir. Hemen müdahale edecektir..... kendi eserini koruyacaktır."**

Tarihte böyle bir devrimci daha henüz çıkmamıştır. Başında bulunduğu devletin bile "zaaf" içinde olabileceğini düşünen, geleceğin siyasal iktidarlarından kuşku duyabilen, ama gençliğe son derece güvenen ve gençliği adeta son çare gören bir devlet adamı da yoktur.

Cumhuriyetin karşısında bulduğu asıl teh-

like dışta değil, içerdeydi. Gençlere ve bütün ulusa **"Türkiye, mesut, muvaffak, muzaffer ve müreffeh bir devletin adı olmalıdır, bir cehalet ve hurafeler ülkesi değil"** diyordu.

Gençlere, insanlığın, tuğladan buharın keşfine on bin yılda, buhardan elektriğe yüz yılda ve elektrikten atom enerjisine kırk yılda eriştiği anlatılmalı, dönemimizin bilişim ve iletişim dönemi olduğu ifade edilmelidir. Cumhuriyetin görevi gençlere gelecekte korkmamayı, geleceğin tıpkı kendileri gibi dinamizmi ifade ettiği, hem Türkiye'ye hem de insanlığa onur verecek bir kalıt (miras) bırakmak olduğu vurgulanmalı. Yoksa gençlik eskimiş, çürümüş ve çağın dışına çıkmış bir düzenin karanlığına mahkûm olur. Türkiye Cumhuriyeti dinamik bir ülküyü (ideali), çağdaş uygarlık düzeyi ülküsünü temsil eder. Atatürk'e göre Cumhuriyeti o dinamik ülkeye toplumun en dinamik gücü olan gençlik taşıyabilir.

Öte yandan gençlik de Cumhuriyete emanet edilmiştir. Ancak son 30-40 yılda Cumhuriyetin, gençliğe karşı görev ve sorumluluğunu yerine getirip getirmediği ya da yaşamakta olduğumuz bunalımların bu sürecin bir sonucu olup olmadığının doğru yanıtı henüz verilebilmiş değildir.

6 Temmuz 2003 - (Cumhuriyet)

NOT: 29 Ekim 2003 Cumhuriyetin 80.yıldönümü idi. Bütün yurtta coşkuyla kutlandı. Bu büyük bayram gününü her on yılda bir daha büyük coşku ve heyecanla kutlamaktayız. Bu mutlu günde, yüce ATATÜRK'ün Türk Gençliğine olan güvenini belirten görüşlerini içeren bir makaleyi basından sunuyoruz.

SEKSENİNCİ YIL

Dr. Galip UZUNCA

Sekseninci yıldır bugün Cumhuriyet'in
Atatürk'le kurulan mübarek hürriyetin
Sona erişidir o esaret zilletinin
Ayini var her yerde Yüce Türk Milleti'nin.

Yediden yetmişe tüm halk coşmakta onurla
Ellerinde bayraklar kutlamakta gururla
Yurdun her köşesinde görkemli bir bayram var
Cadde ve sokaklarda ilâhi bir seyrân var.

Bugün millet coşuyor çağlayan bir sel gibi
Enginlere taşıyor mahşeri bir yel gibi
Pür neşe saçıyor halk gönülden bin bir şevkle
Dünya hayran oluyor Türk'e gıpta ve zevkle.

İkiyüz elliüçbin cengâver şehit gitti
Şehit ve gazilerle meş'um esaret bitti
O asil ruhlarınız şad olsun dilşad olsun
Kutsal aşîyanınız nur âlâ nurla dolsun.

Atatürk'ün sayesinde kavuştuk hürriyete
Atatürk'le ulaştık bu mukaddes nimete
Sekseninci seneyi yad ederken onurla
Analım O deha'yı yürekten bir gururla.

Dün o karanlıklarda yaşarken biz perişan
Bugün dünya görmekte Türk Halkı'nda pür zişan
Ata'nındır daha çok tarihi şaşırtan şân
Lâyıktır bu millete bu ilâhi ihtişam.

29 Ekim 2003

AĞIN KAYMAKAMI ERDİNÇ FİLİZ GÖREVİNE BAŞLADI

22.09.2003 tarih ve 2003/4940 sayılı müşterek kararname ile Elazığ ili Ağın ilçesi Kaymakamlığına atanan Erdinç FİLİZ, 15.10.2003 tarihinde göreve başlamıştır.

22 Nisan 1977 tarihinde Edirne'de doğan Erdinç FİLİZ; ilköğretimini ve ortaöğretimini Edirne'de tamamladı. Lisans eğitimini Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde tamamlayarak 1998 yılında mezun oldu. An-

kara Barosu'nda avukatlık stajını bitiren Erdinç FİLİZ; Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde Ticaret Hukuku alanında yüksek lisans eğitimi programına devam etmektedir.

İçişleri Bakanlığı tarafından 2000 yılında Manisa iline Kaymakam adayı olarak atanarak; Manisa ili Salihli ilçesinde, Gümüşhane ili Şiran ilçesinde, Sivas ili Suşehri ilçesinde ve Bilecik ili

Gölpazarı ilçesinde Kaymakam vekilliklerinde bulundu.

Milli Güvenlik Akademisini bitiren Erdinç FİLİZ; 87. dönem kaymakamlık kursunu dönem birincisi olarak bitirip, Sakarya ili Taraklı ilçesinde Kaymakamlık görevinde bulundu.

İngiltere'de Nottingham Üniversitesi'nde 6 ay süreyle yabancı dil eğitimi alan Erdinç FİLİZ; iyi

derecede İngilizce bilmektedir. Evlidir.

Sayın Kaymakamımız Erdinç FİLİZ'e, ilçemize hoşgeldiniz diyoruz.

Kısa fakat başarılı geçen meslek hayatının, yine başarılarla sürmesini diliyor ve çalışmalarında derneğimizin ve dergimizin her zaman yanında olacağına güvenmesini bekliyoruz.

ANKARA-AĞIN DERNEĞİ

ELAZIĞ HOŞ KÖYÜ'NDEKİ ÜZÜM VE BAL FESTİVALİ'NİN ARDINDAN HOŞLUKLAR

Feyzullah ARSLAN
Emniyet Genel Müdür Yardımcısı
(Elazığ Eski İl Emniyet Müdürü)

Valimiz Sayın Osman Aydın'ın davetiyle, 18 Ekim 2003, Cumartesi günü, "Üzüm ve Bal Festivali"ne katılmak üzere Elazığ'ın Hoş köyüne gittik, hoş karşılandık, hoş gördük ve hoş bulduk...

Birlikte festivale katıldığımız Elazığ Valisi Sayın Osman Aydın, Milletvekilleri Prof. Dr. Sayın A.Baki Türkoğlu, Sayın Şemsettin Murat, Elazığ Başsavcısı Sayın Behiç Şahin, Belediye Başkanı Sayın Hamza Yanılmaz, Jandarma Komutanı Sayın Şafak Karakoç, Polis Meslek Yüksek Okulu Müdürü Sayın Adem Kızılkaya ve diğer yetkililer de bu hoş festivalden oldukça memnun ve hoş anılarla dolu olarak ayrıldılar.

Hoş köyünde ismine yakışan, ismiyle bağdaşan çok hoş bir festival yaşadık. Milletvekillerimiz ve Valimiz, yaptıkları konuşmalarda Elazığ ve Hoş köylülere hoş müjdelere verdiler.

Yapılan yarışma ile, birinci gelen 4 kilogram 340 gramlık üzüm salkımı, ikinci gelen 4 kilogram 280 gram ve üçüncülüğü hak eden 4 kilogram 140 gramlık üzüm salkımı sahipleri, İl Tarım Müdürlüğü'nce ödüllendirildi. Festivalin üzümleri kadar balları da aynı bir güzellikeydi.

Öğle yemeğini de, ismiyle bütünleşen bu hoş ortamda, festival alanında yedik. Yapılan ikramlar ve gösterilen misafirperverlik, yıllar önce İl Emniyet Müdürlüğünü yaptığım Elazığ'a ve Gakkoşlara yakışır nitelikteydi.

Kendi memleketimden ayırmadığım, her zaman bende apayrı bir yeri olan Elazığ'daki bu hoş festivale katılmak, bu hoş ortamda, hoş insanlarla birlikte olmak beni çok mutlu etti.

Bu vesileyle, festivalde emeği geçen herkesi kutluyor. tüm Elazığ ve Hoş köylülere bol ve hoş kazançlar diliyor, sevgi ve saygılarımı sunuyorum, yazımı hoş bir anlatımla devam ettirmek istiyorum:

En çok sevdiğin meyve nedir diye Bektaş'iye sormuşlar. Üzüm diye cevap vermiş. Neden diye sorulunca da yanıtlamış. Üzümü yeriz. artanından pekmez yaparız, artarsa üzüm suyu yapar içeriz. yine artarsa sirke yaparız, ondan da artarsa şarap yaparız, yıllandıkça da kıymetlenir. değeri artar. demiş.

"Mıgı'da düğün. Hoş'ta sünnet. biz de şaştık nere gidek" atasözündeki gibi nereye gideceğinizi şaşırmadan. hep hoş ve hoşluklarla kalınması dileklerimizle.

son olarak Elazığ üzümleri hakkında sizlerle birtakım bilgileri paylaşmak istiyorum.

Elazığ'da bağcılığın çok eskilere dayanması, Öküzgözü, Boğazkere, Şilfoni ve Ağın Beyazı gibi yöreye has üzüm çeşitlerinin oluşmasına neden olmuştur. İlde yaklaşık 9300 hektar civarında bağ alanı mevcut olup üzüm rekoltesi yıllık yaklaşık 30-35 bin ton arasında değişmektedir. Üretilen üzümün yaklaşık % 20-25'i şaraplık, %50-60'ı sofralık, %15-20'si ise şıralık yani pekmez, pestil ve orcik yapımında kullanılmak üzere tüketilmektedir. Şaraplık olarak pazarlanan miktarın yaklaşık %20-25'i ilde kurulu bulunan Tekel Şarap Fabrikasına, %75-80'lik kısmı ise özel firmalara (Kavaklıdere, Doluca, Dimes vb.) satıldığı öğrenilmiştir.

İlde birçok üzüm çeşidi yetiştirilmekle birlikte, ağırlıklı olarak Tehannebi, Şilfoni, Öküzgözü, Boğazkere, Köhnü, Kabarcık, Ağın Beyazı ve Kırmızısı, kısmen de Besni, Karaerik, Kadın (Hatun) Parmağı gibi çeşitler de yetiştirilmektedir. Bu çeşitlerden Boğazkere şaraplık, Öküzgözü ve Köhnü hem sofralık, hem şaraplık, Tehannebi, Karaerik, Kadın Parmağı, Ağın Beyazı ve Kırmızısı sofralık, Şilfoni ve Kabarcık'ın ise şıralık ve sofralık olarak tüketildiği bildirilmiştir.

Yetiştirilen asma çeşitleri itibariyle il, asmanın gen merkezleri arasında yer almakta olup, Öküzgözü ve Boğazkere çeşitleriyle de şaraplık (şıralık) üzüm yetiştiriciliğinde önemli bir merkez olma yolunda olduğu gözlemlenmiştir.

Şarapcılığın en önemli ürünlerinden biri olan Buzbağ, Öküzgözü ve Boğazkere üzümlerinin birlikte işlenmesi sonucunda üretilen, Ürgüp ve Ljubijana gibi Uluslararası yarışmalarda 13 altın madalya kazanmış bir şarap olup; Fransa, Almanya, İngiltere, Kanada, Japonya ve Avusturya gibi ülkelere ihraç edildiği bilinmektedir.

Elazığ'da üretilen üzümün tanıtımı ve pazarlanması amacıyla son üç yıldır Merkez Hoş köyünde düzenlenen Bağ Festivali'nin bölge üzümünün dışarıya tanıtılmasında önemli katkılar sağlayacağı düşünce-sindeyim.

Herkese sevgi ve saygılarımla...

SEVMİYORUM

Mehmet ORHAN

Sevmiyorum hiçbir kusuru olmayan güzelliği
Ufkunu daraltıyor zihinsel tasarımın.
Dahası, güzele tutkunluğun sunduğu dinginliği,
Adresini değiştiren kararsız sevgiyi
Ve aşkı bir parodi sanan çılgınlığı
Sevmiyorum.

Sevmiyorum düşte buluşmaları
Bilinçle çizilmemiş bir yol haritasında.
Karmaşık rüyaların tutarsız özlemini,
Ezik yürekte donuk kalan fantazileri
Ve çözülmeden tükenen büyüünün gizemini
Sevmiyorum.

Sevmiyorum sesine kulak vermeyenleri
Eli kolu bağlı dışlanmış gerçeğin.
Bu yüzden, insancıl ilkelerden sıyrılan,
Beylik sözcüklerin gölgesine sığınan
Ve yalandan destek alan acımasızları
Sevmiyorum.

Sevmiyorum korku ve kuşku yaratanları
Habire kör karanlığı eşelercesine.
Bağnazlığı, aymazlığı, hem de doymazlığı,
Az gelişmişliğin dışa vuran uzantısını
Ve çevresine yaydığı tedirgin ortamı
Sevmiyorum.

Sevmiyorum ayak diremeden çekip gitmeleri
Onurlu bir tanığı olmadan pes edişi.
Melek değil ki insan. Doğa ne güne duruyor?
Güçlünün hak tanımaz zorba davranışını
Ve adaletin keskin kılıcının paslanışını
Sevmiyorum.

Didim-2003

AĞIN'DA BELEDİYE HİZMETLERİ

Orhan ERCAN
Ağın Belediye Başkanı

Saygıdeğer Ağınlılar,

İlçemizde her geçen gün sıkıntılarımızın azalması, daha sağlıklı, daha çağdaş, daha yaşanabilir bir kente ulaşmak için, hızla ilerlememiz gerekiyor.

Uzun süre Ağın'a gelmeyenlerden. son birkaç yıl içerisinde ilçemize uğrayanlar bu gelişmeleri kolaylıkla fark edebilmektedirler.

Bakanlarımız, milletvekillerimiz, valimiz, kaymakamlarımız, belediye ve halkımızın katkısı ile ilçemizde hizmetlerimiz hızla devam etmektedir.

Bunlardan Karamağara köprüsü, ilçemiz giriş bulvarı, yüksek gerilim ve telefon hatlarının merkezde yer altından döşenmesi, mahalle içlerinin betonlanması, istinat duvarlarının örülmesi, alt yapının düzenlenmesi, ikinci ve üçüncü derin kuyunun açılması, susuz mahallelere hidrofor kurulması, umuma ait tuvaletlerin yapılması, arazi sulamadaki motorların yenilenmesi, Bahadırlar, Şenpınar ve ilçe merkezindeki arazileri sulayacak projenin etüdünün bitmesi, Malatya'da Ağınlılar Derneği'nde ve ilçemizde bağ-badem ve ceviz dikimi için toplantıların yapılması, kaymakamlık ve belediye işbirliği ile Vali Osman AYDIN halı sahasının, Niyazi Yıldırım GENÇOSMANOĞLU Kültür Merkezi 'nin, aşevinin ve eski ortaokul binasının restoresinin yapılarak, Halk eğitim, kütüphane ve sportif amaçla kullanılabilir hale getirilmesi vb.

Tema çalışmaları (Belediyenin tahsis ettiği alanlar) devam etmekte olup, öğretmenevi ve sulama projeleri için yatırım yapma çalışmaları araştırılmaktadır.

Her ne kadar da olsa belediye ve değerli va-

tandaşlarımızın katkısı ile, iki günümüz bir değildir. Mutlaka bir sonraki gün daha ilerileri seyretmektedir.

Dönem itibari ile; 17 Ağustos 1999 - 12 Kasım 1999 depremleri, yurt genelindeki yolsuzluklardan dolayı uygulanan tasarruf tedbirleri, 2000-2001 yılındaki ilçemizi de etkileyen kuraklık, Genel Nüfus sayımından dolayı kişi başına düşen payın 26 ay alınamaması, 3 Kasım seçimlerinden sonra maddi yönden sarsılmamız, belediyemiz feribotunun, araç ve gereçlerinin eski olması, feribotun kış aylarında zarar etmesi, 18 Nisan 1999 tarihinden önce personelin maaşlarını alamamaları, borçlar, dönem itibari ile emekli olan kişilerin sosyal hakları ve kıdem tazminatlarının haciz yolu ile ödenmesi (taksitle).

Şimdiye kadar normal teftiş görmedim. İsimsiz, imzasız dilekçelerle beşinci kez gelen müfettişlerin sorgulamasından sonra, İçişleri Bakanlığı'nca aklandım. Ağır cezada dördüncü kez ifademden sonra beraat ettim. Bu durumlar beni rencide etmemiş olup, hiçbir açığının olmadığını bir kez daha resmi kanallarla ispat etmiş oldum. Hızla yolumuza devam etmekteyiz. Çünkü **HALKA HİZMET HAKKA HİZMETTİR** sözünü uygulayarak, eksiksiz yerine getirmekteyiz.

Değerli Ağınlılar;

Bu tür hizmetlerin günümüzde temelleri atılmış olup, çalışmalarımız sürdürülmektedir. Önümüzdeki yıllarda da, daha da artarak devam etmesi gerekmektedir. Bu durum karşısında Ağınlıya büyük görevler düşmektedir.

Hiç kimse bana ne neme lazım, adam sende anlayışı ile hareket etmemelidir. Ortak anlayış

içerisinde hep birlikte elimizi taşın altına koymak zorundayız. Gelişen ve büyüyen dünyaya ayak uydurmak, bu şartlar altında mümkün değildir.

Temeli atılan Karamağara köprüsünün devamı, görev değişikliklerinden dolayı ağıra alınmayacağını, birlik ve beraberlik içerisinde devlette devamlılık esastır düşüncesi ile gününde bitirileceği kanaatindeyim.

Yaşlanan dünyada, gün geçtikçe her türlü kaynakların hızla azalmasını düşünerek bu günlerde ileride bitecek olan kaynakları göz önünde bulundurarak her insan üzerine düşeni yapmalı, çevresini korumalı, geleceğe örnek bir miras bırakmalıdır.

Cenabı Allah'ın bizlere bir lütfü olan en güzel bir coğrafi alanda yaşıyoruz. Tarihsel ve kültürel değerlerimizi iyi korumalıyız. Elimizde tüm parçaları mevcut olan dağıtılmış, toplandığında hareket edecek bir aracı ortaya çıkartabilecek ustaya, lidere ve bunları yetiştirecek bir eğitime sahip olmalıyız.

Türk Milleti; zeka bakımından batılı ve Avrupa'dan daha yeteneksiz değildir.

Bilakis, Yüce Önderimizin belirttiği gibi, daha zeki ve çalışkandır. Ancak bizi yönetenler, O'nun bu yeteneklerini, duygularını ortaya çıkartacak, onu harekete geçirecek gerekli alt yapıyı ve eğitimi verememişler, onu motive edememişlerdir.

Herkes kolay bir yol tutturmuş, başkalarını eleştirme yoluna gitmiştir. Çözüm konusunda hiç kimse öneri sunmamıştır. Oysa yapılacak işler herkesin kendilerinden ve çevresinden başlatılmalıdır. Her şeyin devletten ya da belediyeden bekleme alışkanlığının acilen terk edilmesi gerekir.

Üretici değil ama alabildiğine tüketici bir toplum yapısına sahibiz, durumu müsait olan da olmayan da lüks yaşamaya çalışıyor. Asgari ücretle çalışan ya da işsiz dolaşan insanlarımız;

içtiği sigara en pahalısı, belki de ithal sigara. Cep telefonu kullanmada bir numarayız. Durumların nereye kadar gideceğini kestiremiyoruz. Sadece eleştiri yaparak, suçu bir başkasına devrederek işin içinden çıktığımızı zannediyoruz. Toplum olarak kendimize dönme vakti çoktan geçmiştir. Çok geç kalmadan üzerimize düşeni yapmalı, kolaylığa kaçmadan, bahanele-re sığınmadan evimizden başlayarak, israf ekonomisini verim ve üretime dönüştürmek zorundayız.

Yukarıda kısaca vurgulamaya çalıştığım gibi, toplum olarak, ülke olarak israftan kaçınarak, çalışmayı ön planda tutmalıyız.

Halen Ağın gibi, ulaşımı tamamen feribot taşımacılığına bağlı olan bir ilçede, daha fazla çalışmak ve tüm işleri bir plan-program içersinde yürütmek ayrı bir önem taşımaktadır.

Yılın oniki ayını Ağın'da geçirenler; çalışmanın, insan çalıştırmanın ne zor bir iş olduğunu daha iyi bilmektedirler. Özellikle nüfus yoğunluğunun çok azaldığı kış aylarında bu güçlük daha iyi anlaşılmaktadır.

Ancak, Ağın'da devlet, belediye ve vatandaş işbirliği ve dayanışması çok iyi sağlanarak her şeyin üstesinden gelinmeye çalışılmaktadır.

Yeter ki; birbirimize inanalım, birbirimize yardımcı olmaya çalışalım.

Yeter ki; yapılanlara ve ortaya çıkan eserlere sahip çıkalım. Birbirimizi sevelim. Saygı gösterelim. Hoşgörölü olalım. Bu ilçede yaşayıp, ekmeğini kazanan insanlar olarak, birbirimize hemşehrim diyebilelim.

Başarılı olmanın, hedeflere ulaşmanın başlıca etkenleri; huzurlu - güvenli yaşamak ve çalışmaktır. Sağlıklı bir kentte yaşamak Ağının en doğal hakkıdır. Cenab-ı Allah hepimize yar ve yardımcı olsun.

Sağlıklı ve mutlu günler dileklerle...

24 Ekim 2003

SENİ

Mehmet ERGÖNÜL

Geçti gül mevsimi yollar kar oldu,
Hayal çıkmazında yitirdim seni,
Hiç yağmur düşmemiş ıssız çöllerden
Sonsuz yeşillığe getirdim seni

Adı dillenmemiş çağın birinde
Batık gemi gibi kaldım derinde
Çılgınca bekledim kavil yerinde
Sonra yalanlara batırdın beni.

Koştum ömür boyu yokluğa vardım
Ateşi can ile yoğurdum kardım
Öptüm kanadını, çiçeğe sardım
Aşkın tabutuna yatırdım seni.

DEMİR DUVAR

Sen bize geldiğin zaman
Yollar çamur ve kar olmalı.
Havamızın dışında her şey düşman
İçerde yâr olmalı.

Değişmeli dört mevsim
Dört ayrı bahar olmalı
Kalbimle kafam arasında
Demirden duvar olmalı.

KAPARI (Gebereotu)

Figen Uyanık GÜNGÖR
Dr. Ziraat Mühendisi

Yurdumuzda Akdeniz ikliminin hakim olduğu Batı Anadolu illeri başta olmak üzere, Orta Anadolu'da Tokat ve civarında, Doğu Karadeniz ve Güneydoğu illerinde doğal olarak yetişen Gebereotu (Gebereotu), çalimsı yapıda, dik ve yatık olarak büyüyen dikenli bir bitkidir.

Fosfor, potasyum ve kalsiyumca zengin kalkerli ve killi toprakları seven ve güneşten hoşlanan bir bitki olması nedeniyle, güneye bakan yamaçlarda kendiliğinden yetişir ve iyi gelişir. Capparaceae familyasından olan Gebereotu'nun Capparis spinosa ve Capparis ovata olmak üzere iki türü mevcuttur.

Doğada kendiliğinden yetişmekte olan gebereotunun üretimi genellikle tohumla olmaktadır. Tohumlar Ağustos ve Eylül aylarında karpuzcuk şeklinde olan meyvalardan elde edilir. Karpuzcukların içindeki mercimekten küçük olgun kahverengi tohumlar, suyla yıkanıp güneşte kurutulur. Bu tohumlar, ince elekten elenmiş eşit orandaki yanmış koyun gübresi, orman toprağı ve yıkanmış dere kumundan oluşan harçla hazırlanan fidan yastığına Mart ayı sonunda ekilir.

Fidelik, topraktan 10-15 cm yükseklikte düz hazırlanacağı gibi, 15-20 cm mesafeli ve 10 cm derinlikte karıklar açılarak da hazırlanabilir. Karık şeklinde hazırlanan fidelikte tohumlar karık sırtına ekilir ve karık içine su verilir. Yabancı ot ve mantari hastalıklardan korunmak için fidelik düzenli olarak süzgeçle sulanmak ve üzeri gerektiğinde plastik örtü ile örtülmelidir. Tohumlar normal şartlarda 25-30 günde çimlenir. Çıkıştan sonra yaz boyunca ot alımı, sulama ve ilaçlama düzenli olarak yapılmalıdır. Fideler, sürgünleri kuruduktan sonra toprak seviyesinden Kasım-Aralık ayı içinde kesilip, kalan kısmının üzeri toprakla örtülmelidir.

Ocak-Şubat aylarında fidelikten sökülen fidanlar, sonbaharda derin sürüm yapılan arazilere Ocak ayından itibaren dikilebilir. Dikim mesafesi 3x3 m veya 4x4 m olmalıdır. Bu mesafelerde ve yaklaşık 20 cm derinlikte açılan çukurların dibine bir miktar yanmış hayvan gübresi konulup toprakla karıştırıldıktan sonra fidanlar dikilir ve sıkıştırılır.

Dikimden sonra fidanların üzeri toprakla kumbet şeklinde örtülüp etrafı çanak şeklinde açılarak can suyu verilmelidir. Usulüne göre dikilen fidanlar o yaz 1 m.ye yakın sürgün verebilir. Bu sürgünlerde 10-15 kadar çiçek tomurcuğu olabilir. Birinci yılda

ki fidanlara yaz aylarının çok kurak geçmesi halinde su verilmelidir. Sulamada, suyun gövdeye temasından kaçınılmalıdır. Ayrıca böceklerle karşı ilaçlama yapılmalıdır.

Gebereotu'nun "kapari" denilen çiçek tomurcukları Mayıs ayı ortalarından itibaren toplanmaya başlanır. Genellikle 10 mm'nin altındaki nohut şeklindeki tomurcuklar, toplama merkezlerinde % 20'lik tuzlu suda ya da bir kat tuz bir kat kapari şeklinde katlanarak muhafaza edilir.

Yurdumuzda pek bilinmemesine rağmen Gebereotu'nun kök kabuğunun idrar söktürücü ve kabızlık giderici özelliği vardır. Çiçek tomurcuklarında bol miktarda vitamin ve protein vardır. Yapılan bir çalışmada 100 gr. çiçek tomurcuğunda kuru madde olarak; 67 mg fosfor, 9 mg demir, 24 mg protein, 12 mg selüloz ve 2 mg lipid tespit edilmiştir. Gıda, kozmetik, boya ve ilaç sanayisinde kullanılan kaparinin yurt dışına ihracı genellikle salamura şeklinde olmaktadır. Konserve olarak hazırlanan kapari; turşu, salata, pizza üstü, balık ve av etleri yanında garnitür olarak yenilmektedir. Sağlık açısından karaciğer fonksiyonlarını düzenlediği ve cinsel gücü artırdığı söylenmektedir. Doğadan toplanan tomurcuklar bir kavanoz içerisinde % 20'lik tuzlu suda üç ay bekletilip sonra bire bir oranında sirke içine konulup on gün sonra yenildiğinde aroması ve lezzeti çok beğenilmektedir. Güneş seven, sıcak bölge bitkisi olarak bilinen Gebereotu, yurdumuza önemli miktarda döviz getiren bir bitkidir. Yaz aylarında, atıl işgücünün değerlendirilmesi yönüyle işsizliği azaltması ve toplayıcılarına yeterli gelir sağlaması büyük bir avantajdır.

Çok yıllık derin köklü ve yayılcı özelliği ile iyi bir erozyon kontrol bitkisidir. Bu bitki, yurdumuzun uygun bölgelerinde, erozyona tabi yerlerde, normal kültür bitkilerinin yetişmediği ya da ekonomik gelir elde edilemeyen güneşe meyilli arazilerde yetiştirilerek daha çok döviz geliri sağlanıp işsizlik kısmen önenebilir.

Gebereotu yetiştiriciliği mutlaka tohumla üretilen fidanlarla yapılmalıdır. Doğadan sökülerek yapılan yetiştiricilik başarılı olmadığı gibi doğanın dengesi bozulmaktadır.

Kaynak : Kırımhan, S. Tarım ve Köyşleri Bakanlığı Denizli İl Müdürlüğü Derlemeleri

TANIK

Mehmet AYCI

uzakta

takvimin en güzel kadını eylül
yokluğuna bürünen çirkin bir çingenedir
şairin gözlerinde
diğeri burada, karşımda, acıyla
yoksul kalmaktan korkuyor, aşkın tükenmesinden
kükürtlü gözlerinden
sarışın, beyaza çalan salkımlardan uzakta...

ben her gün, aksatmadan
yüzümde doğu izleri, azize masumlugu
ilk bahar taşıyorum
karanlık ve kasvetli bir odaya
gülüşüm sır vermiyor
ılık su ürpertisi, diriltten sözlerimde
bu rüya üç kişilik, tanrım,
bu ırmak kurumasın, dua:
acı iki çocuğa, bana da...

binlerce nar çatlıyor yüreğinde şairin
ikimiz çatlıyoruz
her tanesi mecusi tapınağında ateş
her tanesi afrika ormanlarında yangın
oysa dolaşıyoruz derin kıyılarında
söylenemeyen sözlerin, dalgın...

tanınmak acı veriyor tanrım...

ÇOCUKLARIMA

(Geçen sayıdan devam)

Mustafa KABASAKAL

1920 yılı Eylül başında Aşutka Okuluna öğretmen oldum. Maddi birtakım yokluklar içerisinde üç yıl kaldıktan sonra, öteden beri aramızın açık bulunduğu Pertekli Müfettiş Hüsnü'nün aleyhimde yazdığı bir rapor üzerine Yukarı Atma'nın Şotik Okuluna atandımsa da bu haksızlık karşısında oraya gitmedim. Milli Eğitim Müdürlüğü'nün üç kez ısrarla yazısına karşın aldırmadım. Bu durumda istifa etmiş sayılacağım bildiriliyordu. Aslında ben de istifa etmiş evimde oturuyordum. O sırada Arapkir'de öğretmen bulunan Tataragaşı oğullarından Hacı Yusuf oğlu Ahmet Remzi, arkamdan bir dilekçe yazmış, imzalayarak Arapkir'de boş bulunan kadroya atandırılmamı istemiş. Milli Eğitim Müdürü hemen kabul etmiş ve göreve başlamamı bildirmişti. Kışın en şiddetli bir gününde Arapkir'e hareket ettim. 13 Ocak 1921 günü göreve başladım. Ancak gittiğime pişman oluyordum. Çünkü, müdürle öğretmenlerin arası bozulmuş, öğrenciler iki partiye ayrılmış; bir kesimi müdürü, öbür kesimi öğretmenleri tutuyor, okulda anarşi var. Öğretmenlerin etkisi sanki yoktu. Bu durum hiç hoşuma gitmiyordu. İstifa edeceğim sırada yönetim, müdür ve öğretmenleri aniden dağıttı. Bunların yerine başka arkadaşlar geldi. Öğrencileri yoluna koymak için ister istemez sert davranışa başladık. Çok geçmeden disiplin sağlandı. Arapkir'de dört yıl kaldım. Maaşlarımız yükseldi, eski yoksulluk varlığa dönüştü.

1925 yılıydı. Şubat'ta Ağın öğretmenlerinden Fahriye ile yer değiştirdik. Ancak yine bu yılın Eylül ayı başında Arapkir Gazi Okulu öğretmenliğine atandım. Üç ay görev yaptıktan sonra yine Arapkir Merkez Cumhuriyet Okuluna alındım. İki yıl sonra 1929 yılı Eylül başında yeniden Ağın öğretmenliğine gönderildim. Dört yıl kadar görev yaptıktan sonra gerek vücutça zayıflığım gerekse gözlerimin el vermeyişinden çalışamayacak duruma düştüm; üzüntü ile emeklilik istedim. Görev sırasında

kazandığım bu sakatlık 1923 sayılı Emeklilik Kanunu'nun 28. maddesine uymakta ise de, bu Kanun'un 26. maddesine göre işlem yapıldı ve acıklı bir haksızlığa uğratıldım. Hakkımın tanınması için çok başvurular yaptım ve çok uğraştımsa da bir türlü hakkımı vermediler. Çaresiz susmak gerekti. Mesleğimde yeterli ve başarılı olduğum için, kuşkusuz sonucumun parlak olacağı umudu, bir haksız işlemle yine yoksulluk, yine umutsuzluğa dönüştü. Memuriyetin sonu bu imiş diyerek kabullenmek zordundayız diyeceğiz.

ÖZEL YAŞAMIM

Aklım erdiği sırada karşımda annemle bir de ablamı gördüm. Babam İstanbul'da, Büyükkada'da yüz kuruş aylıkla jandarmalık yapıyordu. Yedi yaşına girdiğim yıl ilk kez Ağın'a geldi. Beni ilkokula yazdırdı. İstanbul'dan çokça kağıt, kalem getirmişti.

Mustafa Kabasakal

Ömer Lütfü Yücel

Elazığ Öğretmen Okulu Müdürü iken çok sayıda Ağınlı'yı mesleğe kazandırmıştır.

Abdullah Lütfü Efendi

Harput Kadısı Bahri Bey (Çoker)

Ahmet Remzi Gencosman

Not: Bu fotoğraflar değerli hemşehrimiz rahmetli Cevat ONAY'ın 1950'li yıllarda hazırladığı albüm-den alınmıştır.

Söz konusu albüm, kızı Ülker KABASAKAL tarafından Derneğimize kazandırılmıştır. Kendisine teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Babam çocuklarına olan sevgisini sözle duyurmuyordu. Eski terbiye yöntemi demek ki böyleydi. Biz de doğal olarak babamızla senli-benli olamıyorduk; aramızda ölçülü bir içtenlik vardı. Çocuk yorumumla, “Madem ki o beni sevmiyor, ben de onu sevmem” diyordum.

Bir gün halamın kızı Fatma’nın Ali Efendi oğlu Ahmet (Gençosmanoğlu) ile düğünleri yapıyordu. O zamanın yöntemine göre sınıf öğretmenime bir tezkere (çağrı mektubu) geldi. Öğretmenim, bunun üzerine öğrencileri alarak düğüne katıldı. Bir hoca dua ediyor, çocuklar da “amin” diyorduk. Buzdan ayağım kaydı; düşünce taştan yazı tahtam kırıldı. Ben aklımcı, bu tahtanın çok kıymetli olduğunu düşünüyorum, babam cezalandırır korkusuyla için için ağlıyordum. Bu düğün herkes için eğlence, benim için üzüntü ve korku günü olmuştu.

Düşünceler arasında bulunan babam, durumumu görünce yanıma yaklaştı ve “Nedir oğlum, niçin ağlıyorsun? Söyle bakayım” dedi. Üstelemesi üzerine korka korka tahtayı gösterdim. “Bunun için mi?” dedi ve bunun için ağlamamamın daha iyisini alacağını, oynamamı, zıplamamı söyledi.

Bunun üzerine üzüntüm ve korkum dinmişti. İşte o dakikadan başlayarak babamın beni sevdiğini anladım; ben de onu çok sevecektim.

Yine bir gün okuldan gelmiştim. Anneme, kendi yapım olan oyuncak loğ’umu (8) sordum.

Annem, babamın loğ’un ipini çarık yaparken kullandığını söyledi. O sırada babam da yanımdaydı. Birşey söylemedim; ancak, üzül müştüm. Babam ise susuyordu. İkinci gün okuldan geldiğimde her şeyiyle tamam, daha düzenli, ipi takılmış bir loğ’un duvarda benim hemen göreceğim bir biçimde asılmış olduğunu gördüm. Çok sevinmiştim; dünyalar benim olmuştu sanki...

Bu türlü davranışlarından, babamın çocuk ruhunu çok iyi bilen bir insan olduğunu anlamış ve onu çok sevmiştim.

Babam altı ay kadar bizimle kaldıktan son-

ra yine İstanbul’daki görevine döndü. Annem de evin her işini yüklenmişti. Gerek terbiyemize, gerekse geçimimize çok önem vererek çalışıyordu. Babamın aylığının az olmasına karşın çalışması sayesinde iyi yaşamamızı sağlıyordu.

Annem iş bölümünün değerini bilirdi. Ablamı evin iç işleriyle yükümlendirirdi. Beni tatil günlerimde inek, dana, oğlak otlatma işiyle görevlendirirdi. Hem hayvanları otlatır hem de eve dönerken dağlardan topladığım odun veya otu sırtımda taşırdım.

Okul zamanlarında annem okumama çok ilgi gösterirdi. Annemin terbiye konusunda sıkı bir düzenleyiciliği vardı. Tüm hareketlerimi kontrol eder, gerektiğinde şiddetli cezalar verirdi. Okul paydosunda okuldan ayrılışım eve gelişim arasında beş dakikalık bir süre tanımtı. Hareketlerim ve başarılarımı her zaman sorar, öğrenirdi.

Bir gün mahalle arkadaşlarımla derede yaptığımız bentte yıkanmışım. Eve geldiğimde bulanık suyun deri üzerinde kurumasından oluşan lekeleri gören annem, beni döverek cezalandırdı; o kadar ki, burnum kanamaya başladı.

Yine birgün ceviz oynamıştım. Bunu da öğrendiğinde aynı biçimde cezalandırılmışım. Bu nedenle yasadışı hareketler yapmadan büyüdüm. Dolayısıyla bu baskı altında, gelişmiş güçlü bir yapıya sahip olamamıştım. Çünkü, çocuklar için en önemli bir gereksinme olan oyundan bile engelleniyordum. Ablam da aynı biçimde eğitim görmüştür. O kadar ki, ablam yaşıtı olan kızlardan uzak tutuluyor yalnız, Bekirgil’in dilsiz Emine’den başkasıyla arkadaşlık yapamıyordu.

Çocukluk gereği bazan ablamla kavga ederdik. Ablam büyük olduğu için benden ağır biçimde cezalandırılırdı.

Bir gün annemizin evde olmayışını fırsat bilerek bir süre ablamla oynadık. Bu arada aklımıza kuymak (9) yapmak geldi. Birbirimize yardım ederek bir tencere kuymak pişirdik. Biraz yedik; ancak, çok arttı. (Devam edecek)

(8) Loğ, toprak damların akmaması için kullanılan silindirik taş.

(9) Un helvası gibi pişirilen, şeker konmadan yenen bir yemek.

SEN GELİNCE

Ahmet SAMUR

Neşe doldu meclise, gönül şad oldu
Tambur coştı, türkü coştı, tel coştı!
Acı günler sen gelince yad oldu
Bahçe coştı, bülbül coştı, gül coştı!

Hüzünü, elemi bir yana ittim
Sevgi bayrağını göndere çektim
Ebedi dostluğa yeminler ettim
Umut coştı, bulut coştı, yel coştı!

Kurumuş dallarda tomur tomursun
Ya meleksin ya da öyle birisin
Gönül dağım lâle sümbül bürünsün
Yağmur coştı, ırmak coştı, sel coştı!

12.06.2003

KAPIMI SEN ÇAL

Bahar güzel, çiçek güzel, dal güzel
Arı güzel, petek güzel, bal güzel
Ebediyen dost diyenler gittiler,
Hasretimi anlatayım kal güzel.

Arı gibi çiçeğini gör de gel
Bahçıvan ol, goncaları der de gel,
Yıllar geçti, unutmıştır diyorlar,
En son günde sen kapımı çal güzel.

TIP DÜNYASINDA BAŞARIYLA YÜKSELEN BİR AĞINLI PROF. DR. ŞEHSUVAR ERTÜRK

Ankara'da 14 Şubat 1963'de doğan Şehsuvar Ertürk, Ağın-Şenpınar mahallesi nüfusuna kayıtlı olup, rahmetli Başöğretmen İsmail Hakkı Ertürk'ün torunu ve emekli Jeofizik yüksek mühendisi Adnan Yurdakul Ertürk ile İz-zetiye Ertürk'ün oğludur.

İlk ve orta öğrenimini Ankara'da çeşitli devlet okullarında tamamladıktan sonra, 1979'da girdiği Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden 1985 yılında mezun olmuştur. Zorunlu hizmetlerini İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Reanimasyon Ünitesi'nde ve Ankara Elmadağ Devlet Hastanesi'nde, askerlik görevini Ankara Merkez Komutanlığı'nda tamamlamıştır.

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde İç Hastalıkları uzmanlığı ve Nefroloji yan dal uzmanlık eğitimi sonrasında, Mayıs 1996'da yardımcı doçent ve Aralık 1997'de doçent unvanı almıştır. Uluslararası Nefroloji Derneği'nin "ISN Fellowship Training Award" isim-

li ödülünü alarak, Temmuz 1999 – Aralık 1999 tarihleri arasında Amerika Birleşik Devletleri, Minnesota Üniversitesi, Böbrek Hastalıkları – Hipertansiyon ve Transplantasyon bölümlerinde çalışmıştır.

Dr. Ertürk "Hemodiyaliz hastalarında anemi tedavisine direnç" konusunda yapmış olduğu uluslararası çalışmalarla, sağlık bilimleri alanında 2003 yılı TÜBİTAK Teşvik Ödülü kazanmış ve Nisan 2003'de profesörlüğe yükseltilmiştir.

Halen Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi İbn-i Sina Hastanesi

Başhekim Yardımcısı ve Nefroloji Bilim Dalı öğretim üyesi olarak görev yapmakta olan Dr. Şehsuvar Ertürk, Uz. Dr. Çiğdem Ertürk ile evli olup, Zeynep Hazal Ertürk adında bir çocukları vardır.

Değerli hemşehrimiz Ertürk'ü üstün başarılarından ötürü kutlar, tıp dünyasına katkılarının ve başarılarının devam etmesini dileriz.

ANKARA-AĞIN DERNEĞİ

BEŞ ŞEHİR DESTANI

Fevzi ŞENER

Ziraat Yüksek Mühendisi

Ezelden severim ben bu beşliyi
Elazığ, Malatya ve de Tunceli,
Eser buram buram Munzur'un yeli

Sivas Erzincan'ı sevmez miyim ben,
Hepsine hasretim görmez miyim ben.

ELAZIĞ

Önceleri Harput diye kuruldu,
Buzlu mağarada sular duruldu,
Melik Gazi'den güvencen soruldu.

Adını ATA'dan alan Elazığ,
Namını dünyaya salan Elazığ.

Baskil'i, Palu'su gaggoş diyarı,
Yoktur ilçelerde ayrısı gayrı,
Çayda Çıra'sı da onun şıarı.

Adını ATA'dan alan Elazığ,
Namını dünyaya salan Elazığ.

O Keban ki barajıyla ün saldı,
Karakoçan, Beğin uzakta kaldı,
Sivrice ismini Hazar'dan aldı,

Adını ATA'dan alan Elazığ,
Namını dünyaya salan Elazığ.

AĞIN

Tarihin güzeldir, eskidir çağın,
Bilirsin diyarım o güzel Ağın,
Yalancı cennettir bahçen ve bağın.

Senden güzelini bulur mu Ağın?
Bilmem sana doyan olur mu Ağın.

Sende ne var bizi çeken bilinmez,
Güzelliğin mukayese edilmez,
Bu bir tutku ebediyen silinmez.

Yadellerde kaldınız gelin dostlarım,
Olmasın bu yerler elin dostlarım.

Köyün, kentin göle daldı ya Ağın,
Bağın, bahçen yetim kaldı ya Ağın,
Güzelliğin baraj aldı ya Ağın.

Yerinde, yurdunda sen oldun Ağın.
Yolun, köprün gitti sen soldun Ağın.

MALATYA

Bu şehir Malatya güzel mi güzel.
Bu bir tutku bende severim ezel,
Bir haber ulaştır bana da tez el.

Adını dünyaya vermeye değer,
Varlığın ulusa sermeye değer.

Güneyinde görkemli durur dağları,
Ovasında yeşil Aspuz bağları,
Osmanlı, Selçuklu, Asur çağları.

Battalgazi'lerin rızık kaşığı,
Cumhurbaşkanları yurdun ışığı.

Bin türlü yeşil olan Malatya,
Kayısıda dünyayı bulan Malatya,
Hasreti bağrıma dolan Malatya,

Seni destanlarda övmeye değer,
Yunus'un aşkıyla sevmeye değer.

DARENDE

Somuncu Baba'nın türbe yeşili,
Bedesten Aşudu tarih eşili,
Hulusi Efendi Seyyid kişili.

Eşiğine yüzüm sürmeye değer,
Gitsem oralara görmeye değer.

PÜTÜRGE

Su bir başka akar Şiro çayında,
Burada yeşil başka Nisan ayında,
Çam, meşe yeşili baraj koyunda.

Kubbe yaylasında durmaya değer,
Nemrut'un gurubu görmeye değer.

ARAPGİR

Yeşil Arapgir'in Göl dağlarını,
Koru'nun, Budak'ın gürlüklerini,
Sarı çiçekteki mis yağlarını,

Yufka ekmeğine sürmeye değer,
Kozlukta balığı yormaya değer.

Çıksam Göldağı'nın tam zirvesine,
Orada bir daha inmeceğine,
Doğadaki sevdanın bilmecesine.

Nasıl vukuf olam sormaya geldim.
Mantiği yargıyı yormaya geldim.

HEKİMHAN

Taşoluk'ta dokumuş bacım kilimi,
Renkte kompozisyon fende ilimi,
Oturmuş deseni saymış dilimi,

O bir şaheser ki övmeye değer,
Katmış çeyizini görmeye değer.

ERZİNCAN

Depremde kırıldı kolun kanadın,
Yıllarca söylendi dillerde adın,
Kulağımda hazin bir ses feryadın,

Dağları dumanlı sisli Erzincan,
Silinmez gönlümden yaşlı Erzincan.

Erzincan dağında mor sümbül biter,
Yalçın kayasında keklikler öter,
Göçer çadırında dumanlar tüter,

Bir zamanlar n'oludun, n'oldun Erzincan
"Sabahı görmeden soldun Erzincan"

Nazaramı geldin n'oldun Erzincan n'apıldın
Yıkıldın yıkıldın yeniden yapıldın
Zaman zaman sele suya kapıldın

"Gönüllerden taştın" güzel Erzincan,
Yaramızı açtın güzel Erzincan.

KEMALİYE

Şırzı köprüsünde bir tarih vardır,
Munzur'un doruğu yıl boyu kardır,
Gurbete göç vermek değil mi ardır?

Yad elde kalmayın gelin dostlarım,
Olmasın bu yerler elin dostlarım.

Ne eziyet çektik o Dutbeli'nde,
Ne sefalar sürdük Kadıgözü'nde,
Ne balıklar tuttuk Fırat selinde,

Sorarsam Eğin'i yıldız seçerim,
Şifa Bağı'na kendimden geçerim.

TUNCELİ

Mazgirt köprüsünden İl'e varırsın,
Zağge'nin suyunu her dem ararsın,
Kırmızı köprüden yolu sorarsın,

Nazimiye, Pülümür yerinde güzel,
Doğadaki güzel, yöreye özel.

Kırk yatırlar tespih olur dizilir,
Munzur Baba ziyareti gezilir,
Kırkgöz'deki sırlar nasıl çözülür?

Göz'de yudum yudum içmeye değer,
Mest olup kendinden geçmeye değer.

Pertek, Süpürgeç'te ışıklar açar,
O sümbül, menekşe kokular saçar,
Çemişgezeklerden Ağın'a uçar

Barış taşır, sevdâ taşır, aş taşır,
Doğanın kanunu böyle meşk eder.

SİVAS

Orduğahta tüm silahlar çatıldı,
Cumhuriyet temelleri atıldı,
Kongreye nice zatlar katıldı,

Yiğitlere harman olan Sivas'ım,
Mertliği kendinde bulan Sivas'ım.

Gemerek, Şarkışla hem Yıldızeli,
Hoş bir ninnidir Kızılırmak seli,
Kırıldı mı ola sazımın teli,

Sivas'ta Pir'i var onu seçeriz,
Veysel'i anmadan nasıl geçeriz.

Hep bu gurbetlik açtı arayı,
Dostları yitirdim ne'dem parayı,
Özledim Kangal'ı, Ulaş, Zara'yı,

Yiğitlere harman olan Sivas'ım,
Mertliği kendinde bulan Sivas'ım.

04.04.2003-MALATYA

SAKIN HAA!..

Şerif AYDEMİR

Murat Hüdavendiğar, Kosova'da zaferi elde ettikten sonra savaş meydanını keşfe çıkar. Ne var ki muzaffer Hakan tedbirsiz yakalanır ve bir Macar askeri tarafından hançerlenir. Şehadet mertebesine ulaşmadan önce Şehzade'yi ve yakın dostu Evrenos Bey'i yanına ister. Vasiyetini bir cümlede ifade eder: Sakın ha! Attan inmeyiniz.

Tarihler bu vasiyetten nasiplenene Osmanlı Hanları'nı da, umursamaz olanları da yazmıştır elbet. .

Derneğimizin (İstanbul-Ağın Derneği) 26 Ocak 2003 günü yapılan Genel Kurul Toplantısı'nda divan heyetindeydim. Yeni yönetimi oluşturmaya kadar akla kararı seçtik. Yasal sayıyı bıçak sırtında yakaladık. Onbeş gün önceki "çiğköfteli toplantı"ya katılımın yarısı bile yoktu.

Boş sandalyeler bön bön yüzümüze bakıyordu. Yıllardır bu oluşuma omuz veren gardaşlar, her da im "Ağınlılık duyguları" ile ufkumuzu kamaştıran aşına yüzler ve tebessümleriyle içimize gülsuyu döken, gönlümüzü şad kılan ağabeyler de gelmemişti.

O gün kongreye iştirak eden bir avuç üyenin göğsünü sanki bıtrıklar dalamıştı. Herkesin süngüsü düşmüştü.

Bir genç oturduğu yerden "Bu iş böyle gitmez" dedi usulca, ürkekçe. . .

O söz, damar damar yürüdü, herkesin yüreğine oturdu.

Yeni Yönetim Kurulu o halet-i ruhiye içinde vücut buldu. İsimler kağıda cansız, ruhsuz, coşkusuz döküldü.

İsteksiz, kerhen, zorlanarak. . .

Bir bildiği vardı herhalde, davulla gımata da gelmemişti.

Hükümet komserinin işi bitince aramızdan ayrıldı. Ağınlılar da en az o yabancı kadar soğuk duygularla vedalaşmadan süzülüp gittiler. Adeta "ne haliniz varsa görün" der gibi. . .

Daha o anda istifa etmeyi düşünen, oldu bittiyi bir türlü kabullenemeyen yeni yönetici gardaşlarımı başıma topladım. Onlara yukarıdaki tarihi va'ka'yı anlattım. I. Murat'ın Evrenos'a söylediğini seslendim:

Sakın haa, attan inmeyesiz. . !

Ayrıca onlara dedim ki: (Kendi nefsim de birlikte dinledi)

"Gelenler kadar gelmeyenler de sağ olsun. Gelmeşikleri gelemeyiştir. Hiçbir kasıt, hiçbir art niyet olamaz. Mutlaka bir engel çıkmıştır, şu'fa haklarını kullandılar sayalım.

Kırk kere, kırk yerde söylediğimize kendimiz mi sırtımızı dönelim?

Ağınlılar çelebi insanlardır. Gönülleri hoş, dağarcıkları dolu, sözleri kavidir. Değil parayı, pulu, dünya malını esirgemez; canlarını sererler candan olanlara...

Onlar, doğdukları topraklara, soluklandıkları iklimlere gelgeç hevesler beslemezler. Kadimde döl tutmuş sevdalarla mayalanmıştır yürekleri. . .

Başka yörelerin demeklerini, insanların, üç kurşunlarını kimse bize sayıp dökmesin, örneklemsin. Biz kimselere benzemeyiz. Bizim telimiz, başka ezgilerin tınısını bilmez ve halden anlamayan bizi anlamaz.

Ve onlara dedim ki; üstümüzde sayısızca yüzen silik, fersiz yıldızları seyrederek dururuz. Ama, gökyüzünün kerevetine bağdaş kurup, bize göz kırpan Çoban Yıldızı kaç tanedir? Körpe gelinlerin hülyalarına nakış akıtan Süreyya kaç tanedir? Kaç tanedir Bahd Yıldızı, Kutup, Meneviş, Duru...? İşte Ağınlılar o bir avuç yıldız gibi serpilmiştir insanlığın yaşadığı coğrafyaya... İnsanlık Ağınlı'yı tanıdığından beri "tadı damağında" beklemekte.. Ondandır biraz nazları, edaları, sitemleri. Öyleyse ne gam?

Ve son olarak onlara dedim ki: Olan olmuştur, geçen geçmiştir. Sizler şimdi Ağınlı'nın hizmetine seçildiniz. Kendinizden soyunup bir hırkanın içine girdiniz. Size yakışır ki ne kimseye gücene, ne kimseyi gücendiresiz... İlişkilerinizi teğelle tutturmayacak, şevk iğnesiyle dikeceksiniz. Yarından tezi yok, er kalkın. Gidin büyüklerin duasını alın, önünüz açılsın. Gidin gençleri sinenize sarıp sarmalayın; gücünüze güç gelsin, hızınız artsın. Bayramınıza huzur, seyranınıza şenlik gelsin..."

Dokuz yönetici, bir de ben derneğin hizmetkârı, on kişi orada ayağa kalkıp kenetlendik.

SÖZ VERDİK ATTAN İNMEMEYE.

O anki kırık dökük duygularımı şimdi sizinle paylaşıyorum.

Ve bu benim hal ehline arz-ı halimdir.

Saygılarımla.

AL BENİ KUCAĞINA

Celal YALÇIN

Yağmur iner toprağa, toprakta can gizlenir,
Sevgi dolu bağrında ne canlar filizlenir,
Herkese son mekansın, beni de al kucığına,
Hamurum mayam sensin, sensin ey toprak ana!

Ufalandım taş iken, sen oldun ayak altı,
Fani dünyanın yükü dertlerimi çoğalttı,
Yaralı bedenimi yol ettin her gelene,
Etmiyorsun şikayet durumundan sen yine.

Bir kısmına sevgili, kimine oldun anne,
Toprak gibi tevazu sözü ve kimliğinle,
Süt verdiğin çocuklar yara açtı bağrında,
Dindar, fasık demedin yer açtın kucığında.

Ekip biçilen tarla ekmeğimin sofrası,
Bütün dertler, acılar ikimizin tasası,
Sen bize anne oldun, yedirdin nimetleri,
Hakka kulluk etmede senden kalamam geri.

İlahiyle uyudum, ezanlarla uyandım,
Demir olsam erirdim, toprak oldum dayandım,
Günler, aylar ömrümü aldılar toprak ana,
Her şey döner aslına, al beni kucığına.

ANI

Dr. Vakıf ÖZKUL

Her neslin, yetiştiği bölge ve zamanın koşullarına göre çeşitli eğlencileri vardır. Bunlar ileri yaşlarda bile zevkle anlatılan ve canlılığını koruyan anılardır. Hattâ bazan günlük bunalımlarımızda gölgesine sığınmakla ferahlık duyarız.

Aradan onbeş sene geçtiği halde bugün gibi hatırımdadır. Çocuksu duygulardan kurtulup, delikanlılık çağıma geçiş dönemi. Günlük harcamalarla tüketemediğimiz enerjimiz var. Hergün akşam Uzungil, Aluşağı (Ali uşağı) ve Hopulagil'in mahallelerinin gençleri toplanıp, kan ter içerisinde kalıncaya kadar hareketli oyunlar oynuyor, sohbet ediyor, her fene (piknik) yapıyorduk. Bazan da çeşitli muziplikler planlıyorduk.

Gene tatlı bir yaz gecesi idi. Üç mahallenin gençleri Uzungil'de çeşme başında toplanmıştık. Çoğunluk Uzungil'de olduğu için genel olarak toplantı yeri orada olurdu. O günlerin topluluğu şimdi Türkiye'nin dört bucağında hayatla mücadele ediyorlar. Birçoklarını senelerdir görmek fırsatını bulamadım.

Uzungil'den Edip; çocukluk anılarını en çok yaşatan kişiydi. Kolay kolay sinirlenmez, en ciddi olayları bile şaka ile geçiştirmeye çalışırdı. Entari giyip kadın rollerinde başarılı olurdu. Şimdi trenlere

yol gösteren iyi bir aile reisi.

Şekip; kardeşine hiç benzemez kavgacı, gözünü daldan budaktan sakınmayan bir insan. Yalınayak gezmesini sever, boyu küçük olmasına rağmen, koşularda birinciliği kimseye vermezdi. Duyduğumuza göre, İzmir'in kurt polisi her akşam şarabını çekermiş.

Selâhattin; kısa boylu, tıknaz, enerjik, işten yılmayan bir insan. Eli de oldukça ağırdır. Düğünlerde yumruğunu yiyen bir daha belini doğrultamazdı.

Rasim; işi gücü şeytanlıktır. Bütün yaramazlıkların altında onun parmağı vardır (Dayısı gibi). Öne bakar yürek yakar. Bitmeyen bir azim ve enerjiye sahiptir. Tatlı yeyip tatlı konuşalım diye şeker üretip bazan da beşik sallıyor şimdi.

Rafet; Uysal olduğu için (soyadı gibi) birçok işlerde perde gerisinde olmayı tercih eder. Fakat pokerde öncülüğü kimseye vermiyormuş.

Aluşağı mahallesinden Mustafa (Bıççı); birisine zarar verilecek plan ondan çıkar. Dayılarının bağından bahçesinden meyve ikram etmeye bayılır. Herfenelerden öğrenmiş olmalı, halen Malatya'nın iyi bir ahçısiymiş. Öğrendiğimize göre bir de motor ticaretine başlamış.

Turan; arkadaşı için hiçbir fedakârlık-

tan kaçınmayan, mert, topraktan yetişmiş bir Anadolu çocuğu. Kardeşlerinin bakımı üzerinde olmasına rağmen gruba katılmayı görev sayardı.

İlhan; rahmetli babasının hazırcevaplığı onda da var. Yerinde yaptığı esprilerle gruba neşe katardı. Tek tüfeği ile bahçelerde bir hayli antreman yaptığından nişancılığı da fena değildir. Eskiden beri yeşillenmeyi sevdiğinden çocuğunun adını Yaprak koydu. Gene yeşilsiz olamıyor.

Hopulagil'in mahalleden Seyfettin; Ayşe ablasından (annesi) izin alırsa, gövdesi gibi hareketlerine ağır olduğundan grubu geriden takip ederdi.

Bu kadronun zaman zaman çok genişleyip daraldığı olurdu.

Konuşması, yaşantısı ve fizyonomisi ile Ağın'ın gülü olan bir de Şevki dayımız vardı. Sağ elini balık avında dinamit almış götürmüş. Bundan ötürü ava gidince tüfeğin kayışını kesik koluna dolayarak atış yapar. Tel çerçeveli gözlüğünün camının biri düz, diğeri çok kaim kenarlı olduğundan gözlerinin estetiğini biraz bozar. Uzağa, gözlüğünün arkasından, yakına çerçevenin üzerinden bakar. Dört mevsimlik giysisi olan yeleş insanı bir asır geriye götürür. Çalışkanlığına da diyecek yoktur. Unundan bulguruna, bıldıg'ından (domates) isoduna (biber), kavunundan karpuzuna kadar herşey elinin emeğidir.

O sene kırmızı tatlı karpuz yetiştirmişti. Başına bir kaza belâ gelmesin diye ge-

celeri tarlanın ortasında yaptığı kerevette yatıyordu. Başucuna diktiği sııkların soldakinde feneri, sağdakinde horozlu çiftesi asılıdır.

Şevki dayı uyuyadursun bir gece bizim canımız karpuz yemek ve biraz da O'nu kızdırmak istedi. Planı hazırlayıp yola koyulduk. Karpuz tarlasının bir kenarına bol miktarda taş toplayıp yığdık. Birkaç taş atışı ile sinyal verince başını yorganın altına soktu. Taş yağmurunu sağnak haline getirip yatağından dışarı çıkma fırsatı vermedik. Fenerinin camı çoktan kırılmış ve sönmüştü. Bu arada üç kişi taşıyabildikleri kadar karpuzu kucaklayıp gittiler. Biz de görevimizi bitirip bir anda gözden kaybolduk...

Bir gün sonra geceki gruptan bir kısım arkadaşlar, beraberce Şevki dayının yanına gittik. Çevresindeki, dikkatle dinleyen insanlara olayı naklediyordu:

- Vallah diyirim, bu gece beşyüz tene (avcı olduğu için mübalağası fazladır) çingene beni bastiler, ölümden zor kurtuldum. Elimi çıhardıp çiftmeyi bir alsam anlının çatına çahajağım...

Böylece bu hikâyenin tekrarı aylarca sürdü. Ve biz çingenelikten ondan sonra kurtulduk.

Bu yazı, Ağın Fikir ve Sanat Dergisi'nin 10/67 sayısından alınmıştır.

BİR BAŞKA BAHARA

Çağıl TAŞBAŞI

Büyüyor korkular günbegün
Yaklaştıkça sona
Ve dönüş yoksa bir daha
Ellerin bağrında kördüğüm
Açılır ancak bir başka bahara.

Ne kaldı anılardan geriye bir düşün
Bir düşün
Kaç bahar geçti izini bırakmadan
Katıp kokusunu asi rüzgarına
Kaç çiçeği soldurdu ayazı güzün.

Büyüyor günbegün
Büyüyor korkular her günün akşamında
Hava ağırlaştıkça basan hüznün
Boğuyor beni saçlarımın arasında.

Yağmur varsa kucağında bulutun
Kurumuşsa bahçende son dal fesleğen
Ve akşamsefası, bir köşede unuttuğun
Ellerin bağrında kördüğüm
Bir başka baharı bekler durursun.

HABERLER

• Ağın Akpınar Mahallesi'nden ve dergimizin yazı ailesinden değerli hemşehrimiz Prof. Dr. Zeki Hafızoğulları'nın oğlu Ozan Hafızoğulları ile Ayçe Efe, 15 Ağustos 2003 tarihinde İstanbul – Harbiye Orduevi Balo Salonu'nda yapılan bir törenle evlenmişlerdir.

Genç evlileri kutlar, ömür boyu mutluluklar dileriz.

• Değerli hemşehrilerimiz ve dergimiz abo-nelerinden Gülseren – Osman Öz'ün kızları Ayşe Öz ile Füsün – Çetin Eren'in oğulları Seçkin Eren, 19 Eylül 2003 Cuma günü Saat: 20.00'de Ankara Sheraton Oteli'nde yaşamlarını birleştirdiler.

Öz ve Eren ailelerini kutlar, genç evlilere yaşam boyu mutluluklar dileriz.

• Değerli hemşehrilerimiz Sevgi – Av. Erkal Gençaydın'ın kızları Y. Mimar İdil Gençaydın ile Leyla – Metin Beçin'in oğulları Y. Mimar Atıl Beçin, 6 Eylül 2003 günü Saat: 13.30'da Şişli Nikah Dairesi'nde yaşamlarını birleştirdiler.

Gençaydın ve Beçin ailelerini yürekten kutlar, genç evlilere yaşam boyu mutluluklar dileriz.

• Ağın Pul Köyü'nden değerli hemşehrilerimiz Nezaket – Osman Kayışoğlu'nun oğulları Öğretmen Numan Bahadır Kayışoğlu ile Öğretmen Nehir Oruç, 18 Ekim 2003 Cumartesi günü Saat: 16.15'de Ankara Gençlik Parkı Nikah Salonu'nda mutluluğa ilk adımlarını attılar.

Kayışoğlu ve Oruç ailelerini yürekten kutlar, genç evlilere ömür boyu mutluluklar dileriz.

• Ağın Kaşpınar Köyü'nden emekli polis memuru Mehmet Arslan, 20 Eylül 2003 tarihinde İstanbul'da yaşamını yitirmiştir.

Merhuma Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

• Ağın Uzungil Mahallesi'nden rahmetli Naciye – rahmetli E. Öğretmen Halim Özkul'un oğulları, Leyla Kaya ile Sedat Özkul'un abileri, Cüneyt Özkul'un babası, Feray Özkul'un eşi, Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği üyelerinden ve 1967 yılından beri Ağın Dergisi'nin yaşaması ve çıkarılması için hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan, tüm yaşamını Ağın'a, Ağımlı'ya adayan, dost, arkadaş, abi, kardeş, hemşehri canlısı örnek insan Psikiyatrist Dr. A. Vâkîf Özkul, kısa bir rahatsızlığın ardından 28 Ekim 2003 tarihinde Ankara'da yaşamını yitirmiş ve aşığı olduğu Cumhuriyet'in 80. Yıldönümü olan 29 Ekim 2003 tarihinde Ankara Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Genç sayılabilecek bir yaşta aramızdan ayrılan Dr. A. Vâkîf Özkul'a Tanrı'dan rahmet, tüm sevenlerine, yakınlarına, dost ve arkadaşlarına başsağlığı dileriz.

İzmir Muhabirimiz Cüneyt Özkul bildiriyor....

• Ağın'ın Aşağı Yabancı Köyü'nden olup İzmir'de oturan, İzmir – Ağın derneği kurucularından Şükrü Genç'er'in torunu, Ziyet – Kamuran Genç'er'in çocukları Gülçin, 20 Eylül 2003'de dünyaya gelmiştir.

Ailelerini kutlar, yavruya sağlıklı uzun ömürler dileriz.

• Ağın'ın Yenipayam (Hastek) Köyü hal-kından olup, İzmir'de oturan Mehmet Köksal'ın eşi, Hülya ve Hüseyin'in anneleri, Beyelması Köyü'nden İrfan ve İbrahim Cumurcu ile Ümmügülsüm, Fahriye ve Talika hanımların kardeşi Ayşe (Mebrure) Köksal, 5 Ekim 2003 tarihinde İzmir'de hayata veda etmiş ve Balçova Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Merhumeye Tanrı'dan rahmet diler, tüm yakınlarına başsağlığı dileğimizi iletiriz.

DOĞUMLAR

Mahalle-Köy	Çocuğun Adı Soyadı	Baba Adı	Doğum Yeri	Doğum Tarihi
Müderis Hüseyin Ef. Mah.	Emirhan ÇAKAR	Hakan	Kadıköy	02.09.2003
Saraycık Köyü	Sılanur SERTTAŞ	Turan	Konak	03.09.2003
Samançay Köyü	Tuğçe TÜRKMEN	Erdoğan	Sultanbeyli	04.09.2003
Samançay Köyü	Aynur AYAN	Necdet	Altındağ	06.09.2003
Uzungil Mahallesi	Merve ŞEN	Mehmet	İznik	09.09.2003
Modanlı Köyü	Berkay ACAR	Hilmi	Bahçelievler	13.09.2003
Balcılar Mahallesi	Gülce AYDEMİR	Bedri	Elazığ	07.10.2003
Balcılar Mahallesi	Berra AYDEMİR	Bedri	Elazığ	07.10.2003
Altunayva Köyü	Ahmet ERGÜL	Celal	Elazığ	20.10.2003
Samançay Köyü	Gözde ÖZTÜRK	Selim	Elazığ	28.10.2003
Pul Köyü	Hakan ORHAN	Mahmut	Malatya	31.10.2003

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza sağlıklı uzun ömürler diler, ailelerini kutlarız.

EVLENENLER

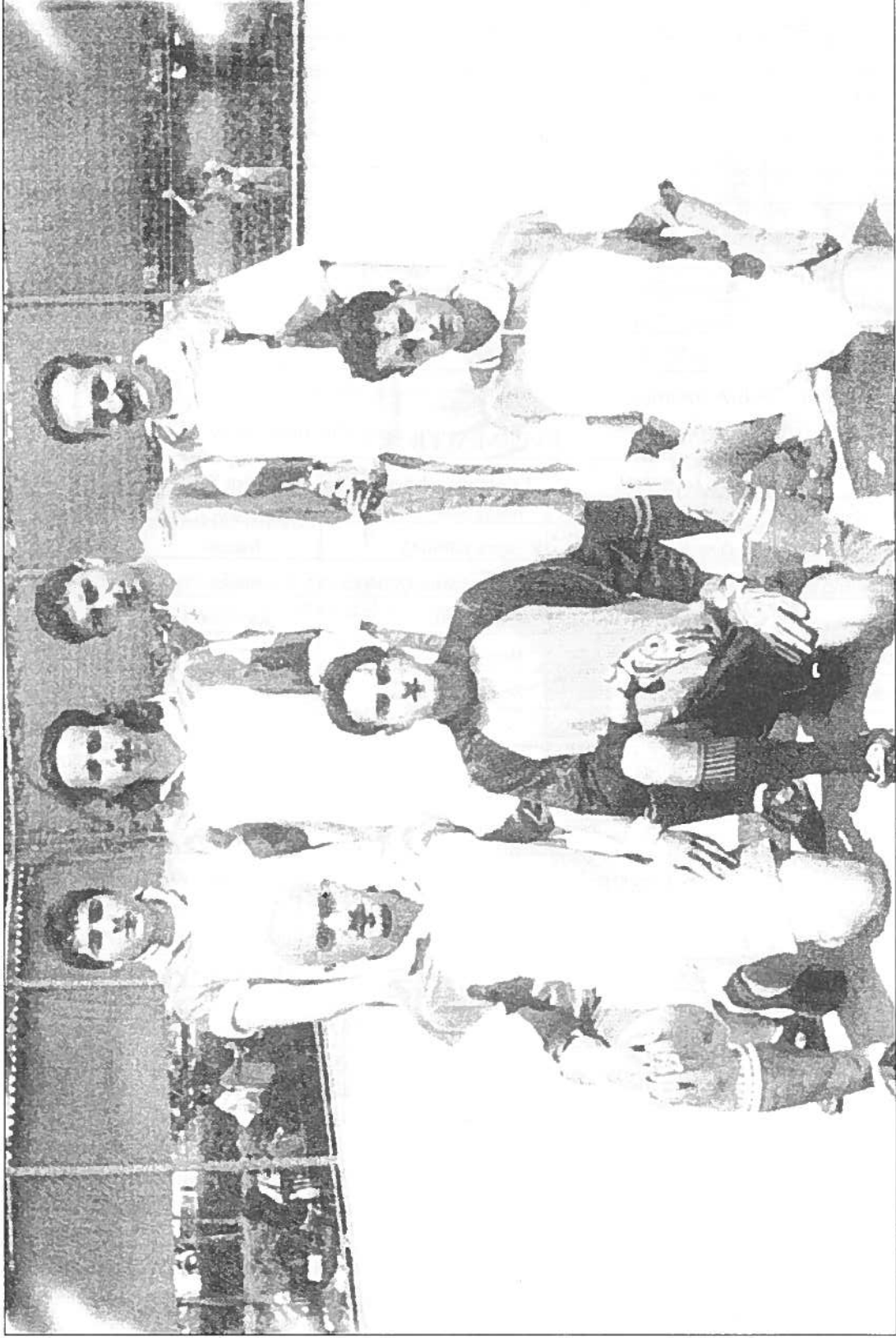
Mahalle-Köy	Adı Soyadı	Evlenilenin Adı Soyadı	Evlenilen Yeri	Evlenme Tarihi
Yenipayam Köyü	Hakan AYTEKİN	Rukiye Sevil YILMAZ	Ağın	04.09.2003
Bahadırlar Köyü	Ömer İsmet KARATAŞ	Fatime KARATAŞ	Trabzon	08.09.2003
Beyelması Köyü	Funda Gülsüm ÖZPEK	Şevket Coşkun ÇOBANLI	Arapgir	10.09.2003
Beyelması Köyü	Ahmet ÜNAL	Emine ÜNAL	Kağıthane	12.09.2003
Akpınar Mahallesi	Ahmet Serdar SELÇUK	Mehveş SELÇUK	Şişli	14.09.2003
Demirçark Köyü	Mehmet UZUNOĞLU	Zeynep UZUNOĞLU	Malatya	01.10.2003
Başpınar Mahallesi	Şemsettin ERTUĞRUL	Ümmügülsüm ERTUĞRUL	Mamak	02.10.2003
Müderis Hüseyin Ef. Mah.	Nusret UYGAN	Emine Gül UYGAN	Şanlıurfa	10.10.2003
Modanlı Köyü	Serdar YILDIRIM	Tüba BİLDİRİR	Zeytinburnu	24.10.2003
Balcılar Mah.	Ümit Can ÖZDEM	Fadime LOPÇU	Münih	25.10.2003

Yeni evlenen hemşehrilerimizi ve eşlerini kutlar, ömür boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

Mahalle-Köy	Adı Soyadı	Doğum Tarihi	Ölüm Yeri	Ölüm Tarihi
Beyelması Köyü	Nurdan YÜCELKAN	24.09.1956	Fatih	04.09.2003
Kaşpınar Köyü	Mehmet ARSLAN	01.11.1939	Üsküdar	20.09.2003
Balkayası Köyü	Ayşe ERTÜRK	1930	Balkayası	24.09.2003
Modanlı Köyü	Fahri EROĞLU	1936	Modanlı	01.10.2003
Yenipayam Köyü	Ayşe KÖKSAL	10.06.1930	Balçova	05.10.2003
Samançay Köyü	Osman ÖZTÜRK	27.03.1341	Çankaya	08.10.2003
Yedibağ Köyü	Mahmut GÜRSEL	1933	Yedibağ	08.10.2003
Yenipayam Köyü	Hüseyin ÖZCAN	1926	Ağın	21.10.2003
Bahadırlar Köyü	Hatice ŞAHİN	1926	Bahadırlar	21.10.2003
Müderis Hüseyin Ef. Mah.	Emine Nuriye APAK	20.01.1337	Derince	23.10.2003
Uzungil Mahallesi	A. Vâkır ÖZKUL	1935	Altındağ	28.10.2003

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, ailelerine ve yakınlarına başsağlığı dileriz.

26 Nisan - 25 Mayıs 2003 tarihlerinde İstanbul'da yapılan geleneksel AĞIN ve köyleri futbol turnuvası üçüncüsü

AĞINSPOR TAKIMINDAN BİR GRUP